

IZ PRAHU V PRAH (Kaj bi bilo, če ne bi že prej bilo)

Na prelomu zadnjega tisočletja je bilo zelo popularno razpredati o koncu sveta, o globalni katastrofi, o vsemogočih svetovnih nesrečah, ki jih bodo povzročili velikanski potresi, vulkanski izbruhi, poplave, premiki zemeljskih polov, celo o bližajočem kometu so vsi znali kaj povedati. V bistvu je vsak imel svojo verzijo konca sveta, še najbolj so s takimi prerokbami prednjačili raznorazni nezadovoljneži (ko mi nič ne gre kot bi hotel, se je še najlažje zatekati v nekakšne katastrofične prerokbe).

Navkljub vsem tem neizpolnjenim govoricam, prerokbam vseh mogočih prerokov iz davnine do današnjega časa moramo z zadovoljstvom priznati, da se nič kaj takega ni zgodilo. No, nekaj potresov in vulkanskih izbruhov, pa tudi močnejših tornadov je že bilo, toda nič katastrofičnega. Resda se najbolj neučakani preroki in napovedovalci prihodnosti še zmeraj tolažijo s tem, da to kar je do sedaj bilo katastrofičnega, je samo majhen uvod v tisto kar se bo zelo kmalu začelo dogajati na tretjem planetu našega osončja.

Če pa se bolj podrobno zazremo v preteklost, lahko z gotovostjo trdimo, da so se v naši daljni preteklosti zares dogajale globalne katastrofe, ki so nenadoma in na hitro uničile mnogotere življenske vrste, različne mogočne civilizacije in njihove kulture. In o teh dogajanjih nam govorijo prenekateri miti (vesoljni potop), mitološka bitja (genetsko dodelana bitja), tehnološko zelo napredne arheološke najdbe (kovinski sferični predmeti iz pradavnine), premiki zemljinega magnetnega pola (različne polarizacije v zemeljskih plasteh), zapisi o starodavnih civilizacijah (Mahabharata), natančne sferične geometrične mape predantičnega sveta (Piri Re'is),...

Obstaja verovanje (predvsem skozi mite) in nekateri posredni dokazi, da so v preteklosti obstajale najmanj 4 tehnološko in duhovno zelo napredne civilizacije (Mu-prakontinent, Atlantida, Rama cesarstvo, Staromediteranska civilizacija,...), ki so jih preko noči uničile različne katastrofe. Po vsaki taki katastrofi se je človeška rasa vrnila nazaj v primitivne oblike eksistiranja. Taka razlaga je lahko zelo verjetna, kajti bolj kot je civilizacija razvita, hitreje lahko propade po globalni katastrofi.

Zanimivo teorijo je razvil francoski arheolog Robert Charroux (napisal je zgodovino starodavnega sveta v 6 zvezkih), ki pravi da je prava zgodovina človeške civilizacije v bistvu prepovedana. Različne 'verske' (znanje se je prenašalo preko verskih skupnosti) združbe so v zgodovini zmeraj popačevale pravo zgodovino in dovoljevale samo nekatera dejstva. Tako so Egipčani zamolčali svoje prednike in govorili o sebi kot o prvi civilizaciji, Grki so tudi zamolčali vpliv Keltov in Egipčanov in so svojo deželo imenovali zibelko človeštva, potem so tu Hebrejci, Rimski kristjani, ki so celo požgali knjižnico v Aleksandriji, kjer so bile shranjene informacije o velikih starodavnih civilizacijah, na drugi strani poloble pa so španski osvajalci (katoliška cerkev) požgali vse knjige in druge dokumente, ki so jih našli pri Aztekih, Majih in Inkah.

V zadnjih stoletjih sta bila dominantna dva pogleda na dogajanja in razvoj življenja na Zemlji. Prvi je bil uniformizem, ki ga je postuliral in zagovarjal Charles Lyell (pred njim ga je formuliral James Hutton) in katere ideje je v mnogočem prevzel Charles Darwin v svoji teoriji evolucije z naravno selekcijo. Tu sta se Lyell in Darwin celo malo skregala, kajti Darwin je zagovarjal evolucijo kot naravni proces, medtem ko je Lyell še zmeraj govoril o božji pomoči. Uniformizem je definiriral geološke procese, ki so si zvezno sledili. Osnovo je našel v logičnih dedukcijah iz danih geoloških

podatkov in fosilov. Uniformizem je podpirala tudi uradna cerkev, kajti moramo vedeti, da je nekje do srede 19. stoletja ta izvajala podrobno kontrolo pri domala vseh znanstvenih raziskavah in komunikacijah v zahodnem svetu in vsako spoznanje je moralo imeti verski kontekst. Tako je znanost morala imeti osnovo v filozofiji naravne teologije, kjer so vsa opazovanja materialnega sveta imela božjo osnovo ali pa podajala dokaze o moči, modrosti in dobroti Boga. Zemeljska površina se je po tej teoriji kontinuirano regenerirala in vzdrževala pogoje, ki so omogočali življenje rastlin in živali. Zemlja naj bi tako funkcionirala kot stroj, katerega namen je bil vzdrževati življenje. Zgodovino Zemlje so razdelili na obdobja, ki so jih ločevale najdbe različnih fosilov. In vendar so se med določenimi obdobji pojavljale spremembe okolja in obdobja brez fosilov, ki bi definirali nadaljevanje kontinuiranega življenja. Po teh spremembah so se pojavile nove vrste, ki so bile po uniformistih bolj prilagodljive novim razmeram. Kako trdno je bil uniformizem zasidran v mišljenju govori tudi izjava Thomasa Jeffersona (1807), da je mnogo lažje verjeti da znanstveniki lažejo, kot pa da lahko iz vesolja priletijo nekakšni kamni.

Drugi pogled na razvoj življenja je bil katastrofizem (geološka definicija), ki ga je kot prvi zagovarjal Georges Cuvier (začetek 19. stoletja). Po tej teoriji naj bi geološke spremembe v zemeljskih plasteh (drugačna orientacija plasti, novi fosili) imele vzrok v občasnih kataklizmah, ki so zbrisale s površja Zemlje skoraj vsa živa bitja in rastline. Po tem so se zopet pojavile nove vrste (s pomočjo božje roke seveda). Katastrofizem se je uveljavil šele v zadnjem stoletju na osnovi novih dognanj, predvsem na hipotezi Luisa Alvareza, da je visoka koncentracija iridija (tega elementa ni običajno v zemeljski skorji) v zemeljskih plasteh pred 75 milijoni leti nastala zaradi trka asteroida z Zemljo. V tistem času so bili zelo aktivni tudi vulkani, vendar se iridium ne bi mogel tako razporediti po vsej Zemlji, če bi prišel v zrak samo z erupcijami. Velik zagovornik teorije katastrofizma v 20. stoletju pa je bil tudi Emanuel Velikovski (najbolj vneto je govoril o katastrofi leta 1450 pr. n.št., za časa eksodusa Izraelcev iz Egipta), ki je s knjigo 'Worlds in Collision' postal znan po vsem svetu in po drugi strani preziran v znanstvenem svetu.

V evoluciji živih bitij velja, da ko obstaja mnogo različnih vrst, naravna selekcija deluje bolj kot stabilizacijski faktor in ne evlucijski. Ko pa je manj različnih vrst in več evlucijskih lukenj (kot npr. pri kataklizmah), je mnogo več možnosti, da se pojavijo nove vrste. Karakteristični vzorec evolucije je tako izumrtje mnogih vrst s hitro pojavo množice novih po nekem obdobju praznine.

Katastrofizem nas predvsem uči, da so vse velike spremembe na Zemlji povzročali nenadni, časovno kratki, po vsej Zemlji obsegajoči dogodki kot so trki kometov, vplivi sončnih peg, vpliv plazme, potresi jakosti 10 in več po Richterjevi skali, vulkanski izbruhi, premiki zemeljske skorje, povodnji in celo premiki zemeljskih polov.

Primer:

Zaradi tektonskih premikov zemeljske skorje pride do velikih potresov, vulkanskih izbruhov, nastanka novih kontinentov, zaradi zemeljskih premikov se spremenijo klime na teh območjih, nastopijo polarne zime, kjer jih prej ni bilo, do 1000 m visoki tsunami valovi uničijo obalne pasove, orkanski vetrovi hitrosti preko 500km na uro uničijo vso vegetacijo, ki pa tudi zaradi vulkanskega pepela, obdobja brez sonca za več let izgine. Polarni led se zaradi premika polov začne topiti, začnejo se deževja, poplave, morje se dvigne. In pred mnogimi tisočletji so tako izginile mnoge napredne tehnološko zelo razvite civilizacije in za njimi je ostalo bore, malo pa vendar.....

Da bi lahko iz neke osnove izhajali podajamo arheološke najdbe, ki sigurno odstopajo od znanih zgodovinskih geoloških in časovnih okvirov in ki po do sedaj znani zgodovini razvoja človeka sploh ne bi smele obstajati. Te govorijo o še danes nepojmljivem znanju in vrhunskih tehnologijah datiranih daleč nazaj v prazgodovino.

Med leti 1991 in 1993 iskanci zlata v reki Narad, na vzhodni strani Urala izprali obdelane kovinske objekte velikosti med 0.003 mm do 3cm geološke starosti od 20.000 - 318.000 let. Večina jih je imela spiralno obliko, večji so bili iz bakra manjši pa iz redkih kovin tungstena in molibdena. Vsi so bili precizno obdelani in če jih razvrščamo po današnji tehnologiji spadajo v nanonaprave. Pri izdelavi je bil upoštevan tudi takoimenovani “zlati srednji rez – razmerje”.

Na tem svetu največji obdelan predmet iz kamna leži v Baalbeku, na severu Libanona. Dolg je preko 23 metrov, debel 3 metre in tehta najmanj 1200 ton. Namenjen je bil izgradnji Jupitrovega templja, vendar ga tja nikoli niso vgradili. Še nekaj podobnih kamnitih kolosov se nahaja v njegovi bližini. Nemogoče si je predstavljati, kako so jih naši predniki obdelali in pripeljali na to lokacijo.

Za arhitektonsko čudo velja tudi koralni dvorec na Floridi, Po pričevanju naj bi ga zgradil Edward Leedskalnin. Posamezni kamniti bloki so težki med 28 in 35 tonami. Ni jasno od kje in kako jih je sam izkopal, obdelal in transportiral. Sosedji so povedali, da je na kamen položil roki, malo zapel in kamni so se dvignili (zgubili osnovno težo).

Podroben opis plovil (vimana) z navodili upravljanja (32 inštrukcij) najdemo v Vaimanika Sastra zapisu, ki ga je napisal Bharadvajy okrog 400 pr.n.št. in ki so ga odkrili leta 1875 v nekem indijskem templju. Obstajali so štirje osnovni tipi plovil z 113 različnimi modeli. Ta zapis govori tudi o različnih tipih pogonskih goriv, kjer je predvsem omenjen element merkurij, ki ga NASA šele v zadnjem času uporablja za pogonsko gorivo (knjiga Vymanidashastra Aeronautics, Maharishi Bharadwaaj, 1979) Zapisi v Rig Vedi govorijo o plovilih, ki so jih premogli tudi prebivalci Atlantide in kontinenta Mu in ki so bili zmožni medplanetarnega potovanja (piramide na Marsu, kraterji). Opisi plovil se pojavljajo tudi v mnogih drugih verskih tekstih kot so Mahabharata, Ramyana, v Hakatha (Zakoni Babiloncev), Sifrala (Kaldeanci), Mahavira (Jain tekst iz osmega stoletja), kjer so tudi podrobna navodila o gradnji takih plovil. Še bolj nenevadne so najdbe radioaktivnih okostij, razmetanih po ulicah starodavnega mesta Mohenjodaro (eno izmed 9tih svetih Rishi mest Rama kraljestva, današnji Pakistan), kakor da bi te ljudi nenadoma nekaj strašnega doletelo. Tu je pred mnogimi tisočletji obstajal zelo napredna civilizacija. In najdena okostja še danes sevajo do 50krat več od normale. Tudi ostanki kamnitih zgradb so nekako stopljeni in zidovi zlepljeni med seboj. Zdi se kot da je na to mesto davno davno padla nekakšna atomska bomba. Pa ne samo tam, podobne najdbe stopljenih kamnitih zgradb se nahajajo po različnih koncih sveta. Za nameček so na vseh takih lokacijah izkopal tudi zelenkasto steklo, ki je lahko dokazano nastalo samo pri veliki temperaturi in visokem pritisku. Taisto zelenkasto steklo je nastalo povsod tam, kjer so izvajali testne atomske poizkuse (kremenčev pesek se spremeni v steklo).

Ruski znanstveniki so v puščavi Gobi in votlinah Turkestana odkrili starodavne instrumente, ki so se uporabljali pri navigaciji kozmičnih vozil. Te naprave so nekakšni sferični objekti iz stekla ali porcelana, z drobcem merkurija v sredini. Nekaj kar še danes ne moremo izvesti je tudi proces utekočinjenja kamnov in obratno. Leta 1980 je Joseph Davidovits, iz Geopolymer Inštituta v St-Quentinu predstavil elektromehanično analizo fragmentov kamnitega bloka iz Sončnih vrat, Tiahuanac, Bolivia. Ta naj bi dokazovala, da so kamniti bloki eksistirali v tekoči obliki. Težki so po deset ton in stojijo daleč proč od kakršnegakoli kamnoseka. Molekularna struktura kamna naj bi bila reorganizirana, kar lahko pomeni tekočo obliko kamna v prejšnjem stanju. Analiza je tudi pokazala sledove alkalnih reagentov kot je npr. oxalat, ki so zmožni topljenja kamnov. Metodo utekočinjenja kamnov je podprl tudi z raziskavo v kamnosekih Turaha in Mokattama v Egiptu, od koder naj bi prevažali kamnite bloke za tri piramide v Gizi pri Kairu (Keops, Kefren, Mykerinos). Analiza je pokazala, da kamniti bloki vsebujejo visok odstotek posebnih mineralov kot so opal CT, silicijev aluminat, ki pa niso vsebovani v zgoraj navedenih kamnosekih. Kamniti bloki piramid so tudi po gostoti redkejši in vsebujejo mnoge zračne mehurčke, ki jih kamnine v kamnosekih ne vsebujejo in so bolj goste. Po sedaj znanih metodah lahko direktno utekočinjamo npr. premog. Pradavno električno baterijo so odkrili leta 1957 v Bagdadu. Nastala naj bi v letih 250 pr.n.št. do 224 pr.n.št., uporabljali so jo za elektrolizo – posrebreenje kovinskih predmetov, 4200 let staro

risbo prve električne žarnice so našli v Hathor templju v Denderi. Še posebej zanimiv je 35 ton težak steber iz rožnatega stekla v Dahshur piramidi. V planinah BayanKara-Ula, na meji med Tibetom in Kitajsko so arheologi leta 1938 v starodavnih grobovih poleg majhnih okostij (velikosti med 90 in 150 cm, velike glave, majhen trup) izkopali kamnite diske, spiralno popisane z neznano pisavo, z luknjo na sredini. To pisavo so po mnogih letih dekodirali, vendar je Pekinška akademija za prazgodovino prepovedala objavo vsebine. Leta 1965 so našli še 716 takih diskov. Na teh zapisih so informacije o ljudstvu Dropa, ki so bili tako grdi in neobičajni, da so jih domačini z velikim veseljem lovili in pobijali. Risbe Sonca, meseca, neznanih ozvezdij v bližnjih votlinah datirajo iz obdobja pred 12.000 leti. Območje teh votlin je še zmeraj poseljeno s pritlikavimi prebivalci, ki sebe tudi imenujejo DROPA. Ko so v Rusiji analizirali te diske, so ugotovili prisotnost kobalta in nekaterih redkih kovinskih elementov. Še bolj neverjetne so medicinske risbe na kamnitih blokih iz Peruja. Na različno velikih blokih (preko 20.000 kosov) so vgravirane celotne operacije srca, možganov, transfuzije krvi, ..

In podobnih primerov nepojasnjenih najdb iz davne preteklosti je še mnogo. Seveda jih v klasičnih muzejih zgodovine človeštva ne najdemo, niti niso omenjene.

Zdi se, da so v pradavnini v različnih časovnih obdobjih živeli ljudje, ki so obvladovali energije, še do danes neznanе tehnologije in znanja, ki bi jim morala omogočiti vsaj preživetje, če ne že kontinuirani razvoj. In vendar je od njih ostal samo prah in tu in tam kakšen predmet ali zapis. Ali so ta ljudstva čisto zares uničile katastrofe, ki jim tudi z njihovim naprednim tehnološkim in duhovnim znanjem niso bili kos? Ali pa je vse to nekakšna iluzija in prevara, ki ima zelo preprosto razlago.